

[Alfred Hansen]

I debatten om udleveringen af CPR-numrene er det ofte blevet benyttet som argument mod nægterkommunerne, at hovedparten af kommunerne har indsendt de krævede oplysninger. For at bedømme vægten af dette argument er det nødvendigt at kende den anvendte procedure i kommunerne.

Der skal henvises til en AIM-meningsmåling i begyndelsen af oktober, som viste, at 56 pct. af befolkningen var imod kommunernes udlevering af CPR-numre, 23 pct. var for. Der er grund til at tro, at en lignende holdning ville være til stede i et flertal af kommunalbestyrelserne.

Besvarelse (27/10 78):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Spørgsmålet har været forelagt økonomiministeren, der den 27. oktober 1978 til brug for besvarelsen har udtalt:

»Foruden de 9 kommuner, som Danmarks Statistik medio juni 1978 anmodede tilsynsrådene om at pålægge indsendelse af oplysninger om bistandslovs klienter påført CPR-numre, har 8 kommuner indsendt skemaer med mangelfulde CPR-numre, men efter returnering og forhandling med Danmarks Statistik ændret beslutning og tilbagesendt skemaerne med CPR-numre, mens 7 kommuner har indsendt skemaerne med CPR-numre ledsaget af skrivelser, hvori der er protesteret eller gjort indsigelser.

Danmarks Statistik er ikke i besiddelse af materiale, der mere eksakt kan belyse, i hvilket omfang spørgsmålet om udlevering af CPR-numre for bistandslovs klienter er blevet behandlet på møder i kommunalbestyrelserne.«

Jeg er heller ikke i besiddelse af yderligere oplysninger. I øvrigt går jeg ud fra, at størsteparten af landets kommuner – som naturligt er – har udleveret oplysningerne administrativt.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Første næstformand (Erlendsson):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Tove Jørgensen i forrige samling stillet spørgsmål (nr. 1102):

Til indenrigsministeren (7/8 78) af:

Tove Jørgensen (DKP):

»Finder ministeren, at det er foreneligt med modtagelsen af offentlige driftstilskud svarende til 100 pct. af driftsomkostningerne, at der på nogle af Blå Kors' behandlingshjem for alkoholskadede udøves en praksis, hvorved en mand og kvinde, der indleder et seksuelt forhold uden at være gift, bortvises fra hjemmet?«

(Spm. nr. 1102).

(Spørgsmålet med begrundelse er sammen med indenrigsministerens foreløbige besvarelse optrykt i folketingets forhandlinger 1977–78, sp. 12874).

Fortsat besvarelse (26/10 78):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Driften af behandlingsinstitutioner for alkoholskadede varetages i henhold til lov om sygehusvæsenet af amtskommunerne, der kan indgå aftale med en privat institution eller forening om driften af sådanne behandlingsinstitutioner. Ved aftalen oprettes en vedtægt, hvori der gives regler om sammensætning af en bestyrelse eller et tilsynsråd og om disses kompetence.

Behandlingsinstitutionerne, der drives i medfør af sygehusloven, omfatter ambulatorier og behandlingshjem (beregnet for indlagte). Hovedvægten i behandlingen af alkoholpatienter lægges på den ambulante behandling.

Herudover behandles alkoholpatienter i vidt omfang på psykiatriske sygehuse og afdelinger samt på almindelige (somatiske) sygehuse.

Også en række institutioner oprettet i medfør af bistandsloven indgår i behandlingsstrukturen. Det drejer sig om forsorgshjem, plejehjem, amtsungdomscentre og beskyttede pensionater m. v.

Blå Kors har for tiden overenskomst med forskellige amtskommuner om driften af i alt 8 institutioner: 4 behandlingshjem, 2 plejehjem, 1 beskyttet pensionat og 1 ambulatorium.

Blå Kors' landskontor har over for indenrigsministeriet oplyst, at organisationen ingen interesse har i at begrænse menneskers frihed ud over den begrænsning, som behandlingsarbejdet og hensynet til det enkelte hjem